

ROZSUDEK SOUDU (čtvrtého rozšířeného senátu)

15. prosince 2005 *

Ve věci T-33/01,

Infront WM AG, dříve KirchMedia WM AG, se sídlem v Zug (Švýcarsko), původně zastoupená C. Lenzem, A. Bardongem, advokáty, a E. Batchelorem, advokátem, poté C. Lenzem, E. Batchelorem, R. Dentonem, advokáty, F. Carlin, advokátem, a M. Cloughem, poradcem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené K. Banks a M. Huttunenem, jako zmocněnci, ve spolupráci s J. Flynnem, poradcem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: angličtina.

podporované

Francouzskou republikou, zastoupenou G. de Bergues, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku, původně zastoupeným J. Collinsem, dále R. Caudwell, v poslední řadě M. Berthellem, jako zmocněnci, přičemž posledně uvedený ve spolupráci s K. Parkerem, poradcem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

Evropským parlamentem, zastoupeným C. Pennerou a M. Moorem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

Radou Evropské unie, zastoupenou A. Lopes Sabinem a M. Bishopem, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky,

jejímž předmětem je návrh na zrušení údajného rozhodnutí Komise přijatého podle článku 3a směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 202, s. 60; Zvl. vyd. 06/02, s. 321),

SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(čtvrtý rozšířený senát),

ve složení H. Legal, předseda, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka a V. Vapalas, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. července 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- ¹ Směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání

(Úř. věst. L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224) byla přijata na základě čl. 57 odst. 2 Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství (nyní po změně čl. 47 odst. 2 ES) a článku 66 Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství (nyní článek 55 ES). Tato směrnice byla změněna směrnicí Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 202, s. 60).

- 2 Směrnice 89/552 v pozměněném znění vytváří právní rámec pro provozování televizního vysílání na společném trhu. Jejím hlavním cílem je usnadnění volného pohybu televizního vysílání uvnitř Evropského společenství tím, že stanoví minimální předpisy, jejichž dodržování musí členské státy uložit subjektům televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci.
- 3 Body 18 až 21 odůvodnění směrnice 97/36 uvádějí:

„(18) vzhledem k tomu, že má rozhodující význam, aby členské státy byly schopny přijímat opatření na ochranu práva na informace a na zajištění širokého přístupu veřejnosti k televiznímu přenosu vnitrostátních nebo mezinárodních událostí zásadního společenského významu, jako jsou olympijské hry a mistrovství světa a mistrovství Evropy v kopané; že pro tento účel si členské státy ponechávají právo přijímat opatření slučitelná s právem Společenství, která mají za cíl upravit výkon výhradních vysílacích práv pro tyto události subjekty televizního vysílání, které spadají do [jejich] pravomoci;

(19) vzhledem k tomu, že je vhodné v rámci Společenství přijímat opatření, která by zabránila případné právní nejistotě a narušení trhu a která by uvedla do

souladu volný pohyb služeb televizního vysílání a nezbytnost zamezit případnému obcházení vnitrostátních opatření určených pro ochranu legitimního obecného zájmu;

(20) vzhledem k tomu, že je zejména vhodné, aby tato směrnice obsahovala ustanovení pro výkon výhradních vysílacích práv subjekty televizního vysílání, která případně koupí pro události, jež mají pro společnost v jiném členském státě než v tom, do jehož pravomoci spadají subjekty televizního vysílání, zásadní význam; že z důvodu, aby se zabránilo spekulativním nákupům práv s cílem obejít vnitrostátní opatření, se mají daná ustanovení uplatňovat na smlouvy uzavřené po vyhlášení této směrnice a pro události, ke kterým dojde po provedení této směrnice; že v případě obnovy smluv, které byly uzavřeny před vyhlášením této směrnice, jsou tyto smlouvy považovány za nové;

(21) vzhledem k tomu, že události zásadního společenského významu ve smyslu této směrnice by měly splňovat určitá kritéria, to znamená, že by se mělo jednat o výjimečné události, které mají význam pro širokou veřejnost v Evropské unii, v dotyčném členském státě nebo ve významné části dotyčného členského státu a které jsou předem organizovány pořadatelem, jenž je legálně oprávněn prodávat práva na tuto událost.“

4 Podle článku 1 směrnice 89/552 v pozměněném znění (dále jen „směrnice“) se rozumí:

„a) ‚televizním vysíláním‘ prvotní šíření po drátě nebo bezdrátové šíření, šíření pomocí vysílačů nebo družice, kódované či nikoli, televizních pořadů určených

veřejnosti. Zahrnuje přenos pořadů mezi podniky s cílem jejich dalšího vysílání pro veřejnost. Nezahrnuje komunikační služby poskytující na individuální žádost informace nebo jiná plnění, jako faxové služby, služby elektronické databanky a jiné obdobné služby;

- b) „subjektem televizního vysílání“ fyzická nebo právnická osoba, která má redakční odpovědnost za skladbu televizních pořadů ve smyslu písmene a) a tyto pořady vysílá nebo dává vysílat třetí osobou.“

5 Článek 3a směrnice stanoví:

„1. Každý členský stát může v souladu s právem Společenství přijímat opatření, aby zajistil, že subjekty televizního vysílání, které spadají do jeho pravomoci, nevysílají na základě výhradních práv události, jimž členský stát přikládá zásadní společenský význam, způsobem, který zbavuje významnou část veřejnosti zmíněného členského státu možnosti sledovat tyto události v přímém přenosu nebo ze záznamu ve volně dostupném televizním vysílání. V této souvislosti členský stát vypracuje seznam vnitrostátních a jiných událostí, jimž přikládá zásadní společenský význam. Tento seznam vypracuje jasným a průhledným způsobem v přiměřené a účelné lhůtě. Přitom členský stát rovněž určí, zda tyto události mají být v celku nebo částečně přenášeny v přímém přenosu nebo, je-li to nezbytné nebo vhodné z objektivních důvodů veřejného zájmu, zda mají být v celku nebo částečně přenášeny ze záznamu.

2. Členské státy neprodleně oznámí Komisi všechna opatření, která podle odstavce 1 přijaly nebo zamýšlejí přijmout. Ve lhůtě tří měsíců po oznámení Komise ověří, zda jsou opatření slučitelná s právem Společenství, a sdělí je ostatním členským státům.

Vyžádá si stanovisko výboru zřízeného podle článku 23a. Přijatá opatření neprodleně zveřejní v [Úředním věstníku] a nejméně jednou ročně zveřejní souhrnný seznam opatření přijatých členskými státy.

3. Členské státy zajistí vhodnými prostředky v rámci svých vnitrostátních předpisů, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, vykonávaly výhradní práva, která nabudou po vyhlášení této směrnice, tak aby významná část veřejnosti v jiném členském státě nebyla zbavena možnosti sledovat v celku nebo částečně v přímém přenosu nebo, je-li to nezbytné nebo vhodné z objektivních důvodů veřejného zájmu, v celku nebo částečně ze záznamu ve volně dostupném televizním vysílání v souladu s ustanoveními přijatými tímto jiným členským státem podle odstavce 1 události, které tento jiný členský stát určil v souladu s předchozími odstavci.“

6 Podle čl. 23a odst. 1 směrnice:

„Při Komisi se zřizuje kontaktní výbor. Skládá se ze zástupců příslušných orgánů členských států. Předsedá mu zástupce Komise a schází se z podnětu předsedy nebo na žádost delegace členského státu.“

Skutkový základ sporu

7 Kirch Media GmbH & Co. KGaA, dříve nazvaná TaurusFilm GmbH & Co., a KirchMedia WM AG, nyní Infront WM AG, vykonávají činnost nabývání, správy

a prodeje vysílacích práv pro sportovní události a zpravidla nakupují tato práva od pořadatele dané sportovní události. Takto získaná práva dále prodávají subjektům televizního vysílání.

- 8 Dne 10. září 1996 podepsaly TaurusFilm GmbH & Co. a spolunabyvatel licence, Sporis Holding AG, smlouvu s Mezinárodní fotbalovou federací (FIFA) o převodu výhradních vysílacích práv pro přenos utkání závěrečné fáze mistrovství světa FIFA pro roky 2002 a 2006 v celosvětovém měřítku, s výjimkou Spojených států amerických. Dohodou uzavřenou dne 26. května 1998 mezi FIFA a TaurusFilm GmbH & Co., která nahradila předchozí smlouvu, byla posledně uvedené společnosti poskytnuta výhradní vysílací práva pro přenos těchto událostí pro státy evropského kontinentu, jakož i pro Rusko, ostatní bývalé sovětské socialistické republiky a Turecko, a to nejméně za 1,4 miliard švýcarských franků.
- 9 Dne 14. října 1998 převedla Kirch Media GmbH & Co. KGaA svá práva na vysílání mistrovství světa FIFA v roce 2002, s výjimkou práv pro Německo, na svou dceřinou společnost založenou podle švýcarského práva FWC Medien AG, nyní KirchMedia WM AG. Práva na vysílání mistrovství světa FIFA v roce 2006 byla později rovněž převedena na KirchMedia WM AG.
- 10 Dne 25. září 1998 oznámilo Spojené království Velké Británie a Severního Irsku Komisi v souladu s čl. 3a odst. 2 směrnice opatření, která přijalo podle odstavce 1 tohoto článku. Tato opatření zahrnovala události zásadního společenského významu určené tímto členským státem.
- 11 Dne 2. listopadu 1998 sdělila Komise tato opatření v souladu s čl. 3a odst. 2 směrnice ostatním členským státům a obdržela vyjádření kontaktního výboru upraveného v čl.

23a odst. 1 uvedené směrnice (dále jen „kontaktní výbor“) na schůzi dne 20. listopadu 1998.

- 12 Komise sdělila dopisem ze dne 23. prosince 1998 Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku, že nejasnosti ohledně dosahu oznámených opatření jí neumožňují posoudit jejich slučitelnost s právem Společenství.
- 13 Spojené království Velké Británie a Severního Irsku oznámilo Komisi nové znění těchto opatření dopisem ze dne 5. května 2000.
- 14 Dopisem ze dne 14. července 2000, zaslaným Komisi, žalobkyně uplatňovala, že seznam vypracovaný Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku nemůže být schválen z důvodu jeho neslučitelnosti jak s článkem 3a směrnice, tak s dalšími ustanoveními práva Společenství. V tomto dopise zejména tvrdila, že dotčený seznam nebyl vypracován jasným a průhledným způsobem, že uvedený seznam zahrnoval události, které pro Spojené království nemají zásadní společenský význam, že procesy konzultací na vnitrostátní úrovni a na úrovni Společenství byly stíženy závažnými nedostatky, a vytkla zpětný účinek dotčené právní úpravy.
- 15 Dne 28. července 2000 zaslal generální ředitel generálního ředitelství (GŘ) Komise pro vzdělání a kulturu Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku dopis, v němž uvádí následující:

„Dopisem ze dne 5. května 2000, který Komise obdržela dne 11. května 2000, oznámilo stálé zastoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku při

Evropské unii Komisi veškerá vnitrostátní opatření týkající se televizního pokrytí událostí národního významu pro Spojené království. Tato opatření zahrnují články 97, 98, 101, 103, 104 a 105 oddílu IV Broadcasting Act [1996]; články 1, 3 a 9 Regulation 3, které tvoří přílohu k Television Broadcasting Regulations 2000; relevantní ustanovení [Independent Television Commission] Code on Sports and other Listed Events, zveřejněného podle článku 104 Broadcasting Act 1996; kritéria vymezující sportovní události a ostatní události národního významu oznámené ministrem kultury, sdělovacích prostředků a sportu dne 25. listopadu 1997, jakož i sdělení ministra kultury, sdělovacích prostředků a sportu v Parlamentu dne 25. června 1998 o výsledcích revize seznamu sportovních událostí národního významu provedené na základě čl. 97 odst. 3 zákona o televizním vysílání z roku 1996.

Jak požaduje čl. 3a odst. 2 směrnice [...], Komise sdělila [oznámená] opatření členským státům a vyžádala si stanovisko [kontaktního výboru].

Mám tu čest Vás informovat, že v návaznosti na přezkoumání souladu přijatých opatření se směrnicí a s přihlédnutím k dostupným skutečnostem týkajícím se audiovizuální oblasti ve Spojeném království nemá Evropská komise v úmyslu napadnout opatření oznámená Vašimi orgány.

V souladu s tím, co stanoví čl. 3a odst. 2 směrnice, Komise zveřejní oznámená opatření v [Úředním věstníku].“

¹⁶ Dopisem ze dne 7. listopadu 2000 sdělila žalobkyně Komisi, že se dověděla o tom, že v brzké době schválí seznam událostí zásadního společenského významu určených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku, a poukázala zejména na zásah do svého vlastnického práva vyplývající z přijetí těchto opatření tímto státem podle 3a odst. 1 směrnice.

- 17 Komise dne 18. listopadu 2000 (Úř. věst. C 328, s. 2) zveřejnila v souladu s čl. 3a odst. 2 směrnice opatření přijatá Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska v souladu s čl. 3a odst. 1 směrnice a poté oznámená Komisi postupem upraveným v čl. 3a odst. 2.
- 18 Tato opatření zahrnují výňatky z oddílu IV Broadcasting Act 1996 (dále jen „zákon o televizním vysílání z roku 1996“), výňatky z Regulation 3, které tvoří přílohu k Television Broadcasting Regulations 2000 (dále jen „nařízení o televizním vysílání z roku 2000“), výňatky z Independent Television Commission (ITC) Code on Sports and other Listed Events, ve znění pozměněném v lednu 2000 (dále jen „zákoník ITC o sportovních a ostatních událostech zapsaných na seznamu“), které v příloze obsahují seznam událostí zásadního společenského významu určených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska a seznam služeb splňujících „požadované podmínky“ uvedené v nařízení o televizním vysílání z roku 2000, jakož i písemné odpovědi ministra kultury, sdělovacích prostředků a sportu Spojeného království na dvě otázky Parlamentu ze dne 25. listopadu 1997, respektive ze dne 25. června 1998 ohledně revize seznamu zapsaných sportovních událostí upravené v oddíle IV zákona o televizním vysílání z roku 1996. Mezi těmito událostmi je uvedena závěrečná fáze mistrovství světa FIFA.
- 19 Dne 7. prosince 2000 zaslala žalobkyně Komisi dopis, v němž se uvádí zejména následující:

„velice bychom uvítali, kdybyste [...] nám potvrdili, že Komise uzavřela ověřovací proces podle článku 3a [směrnice], pokud jde o seznam vypracovaný Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska a zákon o televizním vysílání z roku 1996, a [...] informovali nás o výsledku tohoto procesu včetně případných opatření přijatých Komisí v tomto kontextu. Krom toho Vás žádáme o přístup ke všem relevantním dokumentům.“

20 Žalobkyně svou žádost Komisi zopakovala dopisem ze dne 22. prosince 2000.

21 Dopisem ze dne 22. ledna 2001 odpověděla Komise žalobkyni následovně:

„Z právního hlediska je zveřejnění opatření podle čl. 3a odst. 2 směrnice důsledkem (kladného) ověřovacího postupu uskutečněného Komisí. Správně tedy předpokládáte, že ověřovací postup uskutečněný Komisí je uzavřen a že seznam Spojeného království Velké Británie a Severního Irska je považován za slučitelný se směrnicí.“

22 Komise k tomuto dopisu připojila stanovisko vydané kontaktním výborem dne 6. června 2000.

Řízení

23 Dne 12. února 2001 podaly Kirch Media GmbH & Co. KGaA a KirchMedia WM AG projednávanou žalobu.

24 Dopisem ze dne 5. dubna 2001 podala Rada návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Komise.

- 25 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 11. června 2001 vznesla Komise námitku nepřípustnosti na základě článku 114 jednacího řádu Soudu. Žalobkyně předložily dne 26. července 2001 svá vyjádření k této námitce nepřípustnosti, k nimž v příloze 6 připojily nedůvěrné znění smluv uzavřených s FIFA o převodu vysílacích práv pro utkání závěrečné fáze mistrovství světa FIFA v kopané pro roky 2002 a 2006 (viz bod 8 výše).
- 26 Návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Komise podalo dopisem ze dne 14. června 2001 Spojené království Velké Británie a Severního Irska a dopisem ze dne 20. června 2001 Dánské království. Dopisy ze dne 25. června 2001 podaly Francouzská republika, Francouzské společenství Belgie a Parlament rovněž návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání Komise.
- 27 Dopisem ze dne 2. srpna 2001 podaly žalobkyně pro případ, že návrhům na vstup vedlejších účastníků do řízení bude vyhověno, návrh na důvěrné zacházení s některými částmi přílohy 6 svého vyjádření k námitce nepřípustnosti vůči navrhovatelům vedlejšího účastenství.
- 28 Žalobkyně ve svém vyjádření došlém kanceláři Soudu dne 31. srpna 2001 navrhly, aby Soud zamítl návrh na vstup Francouzského společenství Belgie do řízení jako vedlejší účastník a uložil mu náklady řízení spojené s jejich návrhem. Hlavní účastníci řízení neměli k ostatním návrhům na vstup vedlejších účastníků do řízení žádné námitky.
- 29 Dopisem ze dne 7. listopadu 2001 Komise navrhovala, aby jí bylo povoleno vyjádřit se k předání smluv žalobkyněmi uzavřených s FIFA bez důvěrných údajů v příloze 6 jejich vyjádření k námitce nepřípustnosti, a dopisem ze dne 12. dubna 2002 navrhla, aby byla předložena úplná znění těchto smluv. Soud dopisem ze dne 4. července

2002 vyzval žalobkyně, aby se k předání úplných znění licenčních smluv uzavřených s FIFA Komisi vyjádřily.

- 30 Usnesením Soudu ze dne 11. března 2002 si Soud vyhradil rozhodnout o námitce nepřipustnosti vznesené Komisí spolu s věcí samou a rozhodl, že o náhradě nákladů bude rozhodnuto později.
- 31 Soud dne 13. května 2002 obdržel úplná znění smluv uzavřených s FIFA dne 10. září 1996 a dne 26. května 1998.
- 32 Dopisem ze dne 29. listopadu 2002 žalobkyně podle čl. 64 odst. 4 jednacího řádu navrhly, aby Komise byla vyzvána k předložení dokumentů. Dopisem ze dne 20. ledna 2003 Komise navrhla, aby příloha 17 návrhu byla vyjmuta ze soudního spisu. Žalobkyně se k tomuto návrhu vyjádřily dopisem ze dne 26. března 2003.
- 33 Dopisem ze dne 11. února 2003 informovala kancelář Soudu účastníky řízení, že o vyjmutí uvedené písemnosti ze soudního spisu bude rozhodnuto později.
- 34 Dopisem ze dne 26. března 2003 vzala Kirch Media GmbH & Co. KGaA svou žalobu zpět. Předseda pátého senátu Soudu konstatoval toto zpětvzetí usnesením ze dne 24. června 2003.
- 35 Usnesením ze dne 9. července 2003 povolil Soud vedlejší účastenství Dánského království, Francouzské republiky, Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku, Parlamentu a Rady na podporu návrhových žádání žalované. Naproti tomu

nebylo povoleno vedlejší účastenství Francouzského společenství Belgie. Účastníci řízení, jimž byl vstup do řízení jako vedlejší účastníci povolen, předložili s výjimkou Dánského království a Rady, spisy vedlejších účastníků. Žalobkyně předložila vyjádření k těmto spisům vedlejších účastníků.

36 Dopisem ze dne 19. srpna 2003 vyzvala kancelář Soudu žalobkyni, aby předložila znění svých spisů bez důvěrných údajů.

37 Dopisem ze dne 19. září 2003 požádala žalobkyně o důvěrnost některých částí žalobní odpovědi.

38 Usnesením ze dne 4. prosince 2003 předseda pátého senátu Soudu rozhodl, že vedlejším účastníkům řízení má být předáno nedůvěrné znění veškerých procesních písemností, a vyzval vedlejší účastníky řízení, aby se v tomto ohledu vyjádřili. Vedlejší účastníci řízení ve stanovené lhůtě žádná vyjádření nepředložili, s výjimkou Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, které v tomto ohledu nevnese žádné námítky.

39 Rozhodnutím ze dne 13. září 2004 o složení senátů Soudu byl soudce zpravodaj přidělen ke čtvrtému senátu, kterému byla v důsledku toho projednávána věc přidělena rozhodnutím ze dne 21. října 2004.

40 Soud na základě článku 14 jednacího řádu a na návrh čtvrtého senátu rozhodl po vyslechnutí účastníků řízení v souladu s článkem 51 uvedeného řádu o předložení věci k projednání rozšířenému soudnímu kolegiu.

- 41 Dopisem došlým kanceláři Soudu dne 1. července 2005 informovalo Dánské království Soud, že bere zpět svůj návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník. Vzhledem k tomu, že žalobkyně, žalovaná ani Spojené království Velké Británie a Severního Irsku nevznesly námitky k návrhu na ukončení vedlejšího účastenství podanému Dánským královstvím a ostatní vedlejší účastníci se nevyjádřili, konstatoval předseda čtvrtého rozšířeného senátu usnesením ze dne 31. srpna 2005 ukončení vedlejšího účastenství Dánského království a rozhodl, že každý účastník řízení nese vlastní náklady řízení spojené s tímto vedleším účastenstvím.
- 42 Soud (čtvrtý rozšířený senát) na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření upravených v čl. 64 odst. 3 písm. c) a d) jednacího řádu vyzval hlavní účastníky řízení a Spojené království Velké Británie a Severního Irsku, aby předložili některé dokumenty a položil žalobkyni a Komisi písemné otázky a vyzval je, aby ně odpověděly před jednáním. Žalobkyně, žalovaná, jakož i Spojené království Velké Británie a Severního Irsku těmto žádostem vyhověly ve stanovené lhůtě.
- 43 Řeči a odpovědi účastníků řízení na otázky Soudu byly s výjimkou Francouzské republiky vylechnuty na jednání konaném dne 7. července 2005.
- 44 Dopisem ze dne 22. srpna 2005 došlým kanceláři Soudu dne 23. srpna 2005 žalobkyně navrhla, aby byl do spisu založen dokument připojený k tomuto dopisu, jehož předložení Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku dosáhla teprve po jednání.

Návrhová žádání účastníků řízení

45 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- částečně nebo úplně zrušil rozhodnutí Komise přijaté na základě článku 3a směrnice, které konstatuje slučitelnost opatření oznámených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska s právem Společenství (dále jen „napadený akt“);
- prohlásil, že článek 3a směrnice je nepoužitelný a nemůže sloužit jako právní základ pro přijetí napadeného aktu;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení;
- uložil Francouzské republice, Spojenému království Velké Británie a Severního Irska a Parlamentu, aby nesly vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení, které vynaložila z důvodu jejich vedlejšího účastenství.

46 Komise navrhuje, aby Soud:

- odmítl žalobu jako nepřipustnou;

— podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

47 Parlament na podporu Komise navrhuje, aby Soud:

— odmítl žalobu jako nepřijatelnou;

— podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou.

48 Spojené království Velké Británie a Severního Irska na podporu Komise navrhuje, aby Soud žalobu zamítl.

49 Francouzská republika na podporu Komise navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

A – *K návrhu na organizační procesní opatření*

- 50 Žalobkyně ve svých písemnostech navrhovala, aby Komise byla vyzvána k předložení různých dokumentů týkajících se postupu ověřování slčitelnosti opatření přijatých Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska s právem Společenství.
- 51 V rámci organizačních procesních opatření podle čl. 64 odst. 3 písm. c) a d) jednacího řádu vyzval Soud Komisi a Spojené království Velké Británie a Severního Irska, aby tyto dokumenty předložily. Na jednání žalobkyně na otázku Soudu uvedla, že jejímu návrhu na předložení dokumentů bylo vyhověno.
- 52 Za těchto okolností se Soud domnívá, že již není namístě o této otázce rozhodnout.

B – *K návrhu na vyjmutí dokumentu*

- 53 Komise dopisem ze dne 20. ledna 2003 navrhla, aby Soud z projednávání vyjmul dokument předložený žalobkyní v příloze 17 jejího návrhu z důvodu, že se jedná o dokument vypracovaný jejími službami k diskusi uvnitř kontaktního výboru, který má důvěrný charakter. Žalobkyně takovému vyjmutí odporuje.

- 54 Návrh Komise směřuje k vyjmutí písemnosti nazvané „Pracovní dokument pro kontaktní výbor k článku 3a směrnice“ s číslem jednacím DOC CC TVSF (2000) 6. Je však třeba konstatovat, že Komise výslovně neuplatňovala, že se jedná o interní dokument.
- 55 Komise mimoto na dotaz Soudu ohledně důvěrné povahy tohoto dokumentu vznesený na jednání uvedla, že kontaktní výbor, kterému je tento dokument určen, jej již nepovažoval za dokument takové povahy, a že bylo možné předpokládat, že bude rozsáhle šířen.
- 56 Za těchto okolností se přes skutečnost, že si Komise na jednání přála, aby jejímu návrhu na vyjmutí tohoto dokumentu ze spisu bylo vyhověno, nelze domnívat, že tento dokument byl nebo v každém případě je nadále interním dokumentem orgánu majícím důvěrnou povahu.
- 57 Je tedy namístě zamítnout návrh Komise na vyjmutí dotčeného dokumentu ze soudního spisu.

C – K přípustnosti

1. K přípustnosti prvního bodu návrhových žádání žalobkyně

- 58 Komise považuje žalobu za nepřípustnou zaprvé proto, že nepřijala napadnutelný akt podle čl. 3a odst. 2 směrnice, zadruhé proto, že žalobkyně není napadeným aktem bezprostředně ani osobně dotčena, a zatřetí proto, že žalobkyně ke svému

návrhu nepřipojila kopie smluv uzavřených s FIFA dne 10. září 1996 a dne 26. května 1998, a Komise tak nemohla připravit svou obranu.

- 59 Pokud jde o třetí námitku nepřijatelnosti, je třeba připomenout, že žalobkyně v řízení před Soudem předložila kopie sporných smluv (viz body 25 a 31 výše), jež byly předány Komisi. Komise na dotaz Soudu ohledně této věci na jednání od tohoto důvodu nepřijatelnosti upustila.
- 60 Komise mimoto ve své obraně a v návaznosti na předložení smluv uzavřených s FIFA dne 10. září 1996 a dne 26. května 1998 žalobkyní uplatňovala, že tyto smlouvy značně omezují možnost žalobkyně využít jejích práv udělováním výhradních sublicencí subjektům televizního vysílání. Domnívala se, že s ohledem na obsah některých ustanovení těchto smluv není jisté, že škoda, která žalobkyni vznikla, vyplývá z napadeného aktu.
- 61 Je namístě konstatovat, že Komise ze svých tvrzení nevyvozuje žádný závěr ohledně nepřijatelnosti projednávané žaloby. Pokud Komise zamýšlela těmito tvrzeními zpochybnit zájem žalobkyně na zrušení napadeného aktu, je v každém případě namístě podotknout, že netvrdila, že obsah dotčených smluv zbavuje žalobkyni takového zájmu a že taková okolnost nijak nevyplývá ze spisu, jak ostatně plyne z odpovědi žalobkyně na písemné otázky Soudu týkající se zejména rozsahu smluvních omezení žalobkyně užívat její vysílací práva pro utkání mistrovství světa FIFA.
- 62 S ohledem na výše uvedené je třeba analyzovat pouze první a druhou námitku nepřijatelnosti vznesené Komisí.

a) K právní povaze napadeného aktu

Argumenty účastníků řízení

- ⁶³ Komise tvrdí, že na rozdíl od čl. 2a odst. 2 směrnice nezmiňuje čl. 3a odst. 2 uvedené směrnice „rozhodnutí“, které by měla přijmout. Francouzská republika v tomto ohledu uvádí, že článek 3a nesvědčuje Komisi rozhodovací pravomoc. Její role spočívá v provedení předběžného ověření slučitelnosti oznámených vnitrostátních opatření s právem Společenství.
- ⁶⁴ Pokud se tedy nezdá, že oznámená vnitrostátní opatření porušují právo Společenství, Komise dotýčný členský stát informuje, že nehodlá těmto opatřením bránit, a zveřejní je v Úředním věstníku, aby ostatní členské státy mohly splnit povinnosti, které pro ně vyplývají z čl. 3a odst. 3 směrnice. Žalovaná a Francouzská republika uvádějí, že pokud uvedená opatření porušují právo Společenství a pokud členský stát neprovede nezbytné změny, je Komise povinna zahájit řízení o nesplnění povinnosti upravené v článku 226 ES.
- ⁶⁵ Předběžné zjištění, že právo Společenství není porušeno, je tudíž rozhodnutím o tom, že nebude bezprostředně zahájeno řízení o nesplnění povinnosti proti dotýčnému členskému státu. Jednotlivci přitom nejsou oprávněni zpochybnit zamítnutí Komise zahájit řízení o nesplnění povinnosti podle článku 226 ES, neboť zaujetí stanoviska Komise k této otázce není aktem, jenž by měl konečné právní účinky (usnesení Soudu ze dne 13. listopadu 1995, Dumez v. Komise, T-126/95, Recueil, s. II-2863, bod 37).

- 66 Francouzská republika v tomto ohledu upřesňuje, že podle článku 226 ES může určení práv a povinností členských států a posouzení jejich chování vyplývat pouze z rozsudku Soudního dvora (rozsudek Soudního dvora ze dne 22. února 2001, Gomes Valente, C-393/98, Recueil, s. I-1327). Stanovisko, jež Komise zaujala ohledně slučitelnosti seznamu událostí zásadního společenského významu s právem Společenství, tedy nijak nemění právní postavení dotčeného členského státu. Právní závaznost dotčeného seznamu zveřejněného v Úředním věstníku navíc nevyplývá z dopisu Komise Spojenému království Velké Británie a Severního Irska ze dne 28. července 2000, informujícího ho o tom, že tato opatření jsou slučitelná s právem Společenství, ale ze samotného vnitrostátního práva. Komise v tomto ohledu upřesňuje, že pokud v projednávaném případě existuje nějaké rozhodnutí, je jím tento dopis ze dne 28. července 2000.
- 67 Ať již je stanovisko Komise k oznámeným vnitrostátním opatřením jakékoli, nemá dopad na jejich provedení v oznamujícím členském státě. Komise totiž není oprávněna prohlásit právní úpravu členského státu za neslučitelnou s právem Společenství.
- 68 Komise krom toho uvádí, že ve svém dopise ze dne 28. července 2000 Spojenému království Velké Británie a Severního Irska uvedla, že nehodlá „na základě dostupných skutečností“ bránit oznámeným opatřením a že toto posouzení není rozhodnutím. V tomto ohledu podotýká, že v případě, že by její rozhodnutí mělo být právně závazné, muselo by být přijato kolegiem členů Komise a být odůvodněno. Její dopis ze dne 28. července 2000 tedy lze pokládat za dopis o odložení (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 1980, Giry a Guerlain a další, 253/78 a 1/79 až 3/79, Recueil, s. 2327, a rozsudek Soudu ze dne 24. března 1994, Air France v. Komise, T-3/93, Recueil, s. II-121, bod 50).
- 69 Pokud jde o povinnost Komise zveřejňovat v Úředním věstníku schválená vnitrostátní opatření, Komise se domnívá, že tato povinnost nic nemění na povaze jejího dopisu ze dne 28. července 2000. Toto zveřejnění má pouze informovat ostatní členské státy, aby mohly splnit svou povinnost na základě čl. 3a odst. 3

směrnice. Uvádí však, že povinnost členských států splnit povinnosti, které pro ně vyplývají z uvedeného článku, nevycházejí z předběžného schválení oznámených opatření Komisí, ale přímo z uvedeného článku, který se vztahuje na „události, které tento jiný členský stát určil v souladu s předchozími odstavci“, a nikoli na „události uvedené v seznamu zveřejněném Komisí“. Jak oznámení dotčených opatření členským státům, tak zveřejnění těchto opatření v Úředním věstníku jsou tedy správními opatřeními, jimiž Komise nikterak nevykonává rozhodovací pravomoc.

70 V tomto ohledu, pokud jde o odkaz na „předchozí odstavce“, a nikoli „odstavec 1“ v čl. 3a odst. 3, se postoj žalobkyně jeví tak, že se domnívá, že povinnost uložená členským státům je podmíněna určením opatření upravených v čl. 3a odst. 1 směrnice, jakož i jejich oznámením a schválením Komisí podle čl. 3a odst. 2 uvedené směrnice. Jediným požadavkem však je, aby členský stát splnil povinnosti určit a oznámit opatření, které pro něj vyplývají z čl. 3a odst. 1 a 2 směrnice, což je slučitelné se zřejmým záměrem zákonodárce zavést systém vzájemného uznávání opatření přijatých členskými státy, když Komisi svěřuje roli zprostředkovatele. Výklad žalobkyně tak svěřuje závazný účinek pouhému zjištění Komise, které nemůže mít právní účinky pro ostatní členské státy. Povinnost vzájemného uznávání vyplývající z čl. 3a odst. 3 směrnice není podmíněna ověřením slučitelnosti oznámených opatření s právem Společenství provedeným Komisí.

71 Ostatní členské státy ostatně nemohou být podle práva Společenství nuceny uplatňovat opatření jiného členského státu, jež jsou neslučitelná s právem Společenství, bez ohledu na stanovisko Komise přijaté k těmto opatřením. Komise se v tomto kontextu odvolává na svůj dopis zaslaný Spojenému království Velké Británie a Severního Irska dne 23. prosince 1998, v němž vznáší pochybnosti

ohledně slučitelnosti původně oznámených opatření s právem Společenství. Podotýká rovněž, že dotčená vnitrostátní opatření byla zveřejněna v řadě C Úředního věstníku, a nikoli v řadě L.

- 72 Komise, podporovaná Parlamentem, konečně uplatňuje, že žalobkyně nepopírá skutečnost, že dotčená opatření bylo možné napadnout před soudy Spojeného království. Vnitrostátní soud ve věci, ve které byl vydán rozsudek House of Lords ze dne 25. července 2001, *R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd*, [2001] UKHL 42, jehož se žalobkyně dovolává, se omezil na tvrzení, že nerozhoduje o otázce rovnováhy mezi zájmy pořadatelů sportovních událostí a subjektů televizního vysílání na zachování volného trhu na straně jedné a zájmem občanů sledovat významné sportovní události na straně druhé. Netvrdil však, že nebude přezkoumávat legalitu opatření přijatých na základě článku 3a směrnice. Pokud by byla u soudů Spojeného království podána žaloba a Soudní dvůr by vedl řízení o předběžné otázce podle článku 234 ES, nemohla by žalobkyně učinit žádnou paralelu s věcí, ve které byl vydán rozsudek Soudního dvora ze dne 9. března 1994, *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, Recueil, s. I-833). V projednávaném případě totiž došlo k prekluzi práva žalobkyně na podání žaloby u soudů Spojeného království. Pokud by přitom Soud prohlásil projednávanou žalobu podanou proti údajnému rozhodnutí Komise za přípustnou, uložil by tak sankci za zneužití řízení, jak jej konstatoval Soudní dvůr ve svém výše uvedeném rozsudku *TWD Textilwerke Deggendorf*.
- 73 Podle Komise nepřísluší Soudu přezkoumávat legalitu opatření přijatých Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku ani je vykládat. Pro jiný soud než soudy Spojeného království by ostatně bylo vzhledem k nedostatku jasnosti obzvláště obtížné vykládat tato opatření, mezi něž patří zejména ustanovení zákoníku ITC o sportovních a ostatních událostech zapsaných na seznamu.
- 74 Parlament v tomto ohledu zdůrazňuje, že žalobkyně mohla hájit svá práva prostřednictvím žádosti High Court of London o rozhodnutí o předběžné otázce u Soudního dvora [rozsudek Soudního dvora ze dne 10. prosince 2002, *British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco*, C-491/01, Recueil, s. I-11453, body 32 až 41].

- 75 Parlament mimoto dodává, že lze rovněž učinit paralelu mezi projednávanou věcí a věcí, ve které byl vydán rozsudek Soudu ze dne 26. listopadu 2002, *Artegodan a další v. Komise* (T-74/00, T-76/00, T-83/00 až T-85/00, T-132/00, T-137/00 a T-141/00, *Recueil*, s. II-4945, bod 142, potvrzený v řízení o opravném prostředku), z něhož vyplývá, že v případě neexistence výslovného přenesení pravomoci na Komisi spadá dotčená oblast do zbytkové pravomoci členských států. Odvolává se v tomto kontextu na článek 7 ES, podle nějž každý orgán jedná v mezích působnosti, kterou mu svěřuje tato Smlouva. Přitom ani ze směrnice 89/552, ani ze směrnice 97/36 nevyplývá, že by členským státům byla mlčky odňata jejich pravomoc. Zvláště článek 3a směrnice nesvěřuje výslovně pravomoc Komisi, což je potvrzeno neexistencí jakéhokoli postupu komitologie. Úkoly kontaktního výboru v tomto ohledu nijak nesouvisejí s prováděcími pravomocemi ve smyslu čl. 202 třetí odrážky ES. Ani obecná struktura, hlavní cíl či znění článku 3a směrnice, ani záměry zákonodárce navíc Komisi nesvěřují zvláštní rozhodovací pravomoc.
- 76 Komise se závěrem domnívá, že s ohledem na výše uvedené není její posouzení slučitelnosti sporných opatření napadnutelným aktem. Žalobkyně totiž tvrdí, že Komise neměla členským státům sdělovat oznámená opatření a zveřejňovat je v Úředním věstníku, ve skutečnosti zpochybňuje platnost čl. 3a odst. 2 směrnice.
- 77 Žalobkyně se brání argumentaci Komise a v podstatě se domnívá, že akt schválení oznámených opatření Komisí má právní účinky jak pro Spojené království Velké Británie a Severního Irska, tak pro ostatní členské státy.
- 78 Napadený akt je aktem majícím závazné právní účinky, neboť vyplývá z výkonu legálně svěřené pravomoci na konci legálně zahájeného správního řízení, jež má mít závazné právní účinky, které se mohou dotýkat zájmů žalobkyně tím, že mění její

právní postavení (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. března 1982, Gauff v. Komise, 182/80, Recueil, s. 799, bod 18).

- 79 Odvolává se zaprvé na znění čl. 3a odst. 2 směrnice, který požaduje, aby Komise po ověření slučitelnosti oznámených opatření s právem Společenství přijala závazný akt.
- 80 Zadruhé z účelu a cíle čl. 3a odst. 2 směrnice vyplývá, že toto ustanovení má mít právní účinky. Žalobkyně se v tomto kontextu odvolává na body 18 a 19 odůvodnění směrnice 97/36 a konstatuje, že vypracování vnitrostátních seznamů, na něž se členské státy pokoušejí zapsat co nejvíce událostí, dává těmto státům možnost upřednostnit subjekty televizního vysílání usazené na jejich území.
- 81 Z postupu podle čl. 3a odst. 2 směrnice 89/552 zatřetí vyplývá, že tento postup vede k přijetí rozhodnutí majícího závazné účinky. Žalobkyně se v tomto ohledu odvolává na lhůty a průběh tohoto postupu.
- 82 Žalobkyně mimoto uplatňuje, že ani znění či účel článku 3a směrnice, ani příslušné body odůvodnění směrnice 97/36 neumožňují podporovat argumentaci Komise, podle níž je akt přijatý Komisí srovnatelný se zamítnutím zahájení řízení o nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES. Tento postup totiž vyžaduje, aby Komise jednala jako rozhodce a přijala konečné rozhodnutí ohledně legality oznámených opatření. Takové rozhodnutí nemůže být vzato zpět, aniž by tím bylo dotčeno právní postavení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska a všech jednotlivců, jimž plynou práva ze schválení uvedených opatření Komisí a jejich vzájemného

uznání. Žalobkyně dodává, že teze Komise zbavuje postup upravený článkem 3a směrnice užitečného účinku.

83 Žalobkyně rovněž uplatňuje, že napadený akt má právní účinky v ostatních členských státech, neboť tyto státy jsou povinny zajistit dodržování opatření přijatých Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci podle čl. 3a odst. 3 směrnice. V případě, že Komise nepřijme rozhodnutí, jímž se oznámená opatření schvalují, totiž nemohou mít tato opatření žádný právní účinek v ostatních členských státech. Jakýkoli jiný výklad zbavuje postup upravený čl. 3a odst. 2 užitečného účinku a je v rozporu s účelem článku 3a směrnice, jímž je uvést do souladu volný pohyb služeb televizního vysílání a nezbytnost zamezit případnému obcházení vnitrostátních opatření určených pro ochranu legitimního obecného zájmu.

84 Žalobkyně konečně uplatňuje, že ze spisu vyplývá, že vzájemné uznání je podmíněno přezkumem slučitelnosti oznámených opatření s právem Společenství provedeným Komisí a nevyplývá automaticky z jejich oznámení.

Závěry Soudu

85 Žalobkyně se ve svém návrhu domáhá zrušení rozhodnutí Komise, které stanoví jednak, že opatření oznámená Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska jsou slučitelná s právem Společenství, a jednak, že tato opatření musejí být oznámena členským státům, tak aby jim subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, vyhověly. Upřesňuje v tomto ohledu, že jediným dokumentem přístupným veřejnosti je zveřejnění opatření přijatých Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska v Úředním věstníku ze dne 18. listopadu 2000 provedené Komisí podle čl. 3a odst. 2 směrnice.

- 86 Komise nicméně ke své námitce nepřijetí připojila dopis generálního ředitele GR pro vzdělání a kulturu ze dne 28. července 2000, jímž tento informuje Spojené království Velké Británie a Severního Irsku o tom, že v návaznosti na přezkum slučitelnosti opatření oznámených dne 5. května 2000 a s přihlédnutím k dostupným skutečnostem týkajícím se audiovizuální oblasti ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irsku nemá Komise v úmyslu napadnout uvedená opatření a zveřejní je v Úředním věstníku (viz bod 15 výše). Komise v tomto ohledu uvedla, že pokud přijala rozhodnutí v tomto kontextu, což se však nestalo, byl by jím tento dopis (viz bod 66 výše).
- 87 Za těchto okolností je namístě se domnívat, že dopis ze dne 28. července 2000 je v projednávaném případě v podstatě napadeným aktem, neboť se jedná o jediný dokument, kterým je Spojené království Velké Británie a Severního Irsku výslovně informováno o stanovisku Komise ohledně slučitelnosti opatření, která oznámilo, a o jejich následném zveřejnění v Úředním věstníku. Žalobkyně na jednání ostatně v odpovědi na otázku Soudu uvedla, že její žaloba ve skutečnosti směřuje ke zrušení tohoto dopisu Komise Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku.
- 88 Je tedy třeba vznést otázku, zda má dopis Komise Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku ze dne 28. července 2000 povahu napadnutelného aktu (dále jen „napadený dopis“).
- 89 Podle ustálené judikatury mohou být akty nebo rozhodnutí, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 230 ES, pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení. Forma, v níž jsou akty nebo rozhodnutí přijata, je v zásadě nerozhodná, pokud jde o možnost napadnout je žalobou na neplatnost (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, s. 2639, bod 9, a rozsudek Soudu ze dne 17. února 2000, Stork Amsterdam v. Komise, T-241/97, Recueil, s. II-309, bod 49). Za účelem určení, zda

napadený akt vyvolává takové účinky, je totiž namístě vycházet z jeho podstaty (rozsudek Soudního dvora ze dne 22. června 2000, Nizozemsko v. Komise, C-147/96, Recueil, s. I-4723, body 25 až 27).

- 90 Aby bylo možné ve světle výše uvedených zásad posoudit právní povahu napadeného dopisu a určit, zda vyvolává právní účinky, je třeba jej zkoumat s přihlédnutím k režimu událostí zásadního společenského významu zavedeném článkem 3a směrnice.
- 91 V tomto ohledu je třeba připomenout, že cílem směrnice je usnadnění volného pohybu televizního vysílání uvnitř Evropského společenství s tím, že se přihlíží zejména ke kulturním a sociologickým zvláštnostem audiovizuálních pořadů.
- 92 Pokud jde o specifický režim audiovizuálních práv na události zásadního společenského významu zavedený článkem 3a směrnice, z bodu 18 odůvodnění směrnice 97/36 vyplývá, že rozhodující význam má, aby členské státy byly schopny přijímat opatření na ochranu práva na informace a na zajištění širokého přístupu veřejnosti k televiznímu přenosu vnitrostátních nebo mezinárodních událostí zásadního společenského významu. V tomto kontextu je stanoveno, že si členské státy ponechávají právo přijímat opatření slučitelná s právem Společenství, která mají za cíl upravit výkon výhradních vysílacích práv pro tyto události subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci. Aby byla přijatá nebo zamýšlená opatření vzájemně uznávána ostatními členskými státy podle čl. 3a odst. 3 směrnice, musejí být oznámena Komisi.

- 93 Článek 3a odst. 2 směrnice v tomto ohledu stanoví, že Komise ve lhůtě tří měsíců od jejich oznámení ověří, zda jsou opatření státu slučitelná s právem Společenství. V souvislosti s tímto ověřováním konzultuje kontaktní výbor, který vydá stanovisko.
- 94 V projednávaném případě napadený dopis, který v podstatě informuje Spojené království Velké Británie a Severního Irska o tom, že Komise schválila opatření, která jí Spojené království oznámilo, a o jejich následném zveřejnění v Úředním věstníku, uzavírá postup ověřování, jež je Komise podle výše uvedeného článku povinna provést. Zveřejnění uvedených opatření schválených Komisí v Úředním věstníku umožňuje členským státům, jak konstatuje samotná Komise ve svých písemnostech (viz bod 69 výše), aby se s nimi seznámily, a mohly tedy splnit povinnosti, které pro ně vyplývají z čl. 3a odst. 3 směrnice v rámci mechanismu vzájemného uznávání těchto opatření zavedeného tímto článkem.
- 95 Napadený dopis tedy má právní účinky pro členské státy v rozsahu, v němž stanoví zveřejnění dotčených státních opatření v Úředním věstníku, neboť toto zveřejnění má za následek spuštění mechanismu vzájemného uznávání upraveného čl. 3a odst. 3 směrnice.
- 96 Tato analýza vyplývá zaprvé ze znění čl. 3a odst. 3 směrnice, který upravuje vzájemné uznávání opatření přijatých členskými státy za účelem zajištění volného přístupu veřejnosti k událostem určeným „v souladu s předchozími odstavci“, tedy zejména k těm, pro něž byla oznámená opatření státu pokládána Komisí za slučitelná s právem Společenství a zveřejněna v Úředním věstníku podle odstavce 2 téhož článku.

- 97 Postup ověřování, jak je popsán v čl. 3a odst. 2 směrnice, jakož i intenzita tohoto ověřování mimoto brání tomu, aby bylo považováno za „předběžné“ ověření, na jehož konci je vydáno „stanovisko“. Komise je totiž jednatelka povinná provést toto ověření v imperativní lhůtě tří měsíců od oznámení opatření dotyčným členským státem a musí za tímto účelem konzultovat kontaktní výbor, který vydá stanovisko v souladu s ustanovením čl. 3a odst. 2 směrnice. Komise mimoto na jednání připustila, že musela provést důkladný přezkum slučitelnosti uvedených opatření s právem Společenství, neboť Komise musela zejména zaručit dodržování ustanovení směrnice, jakož i pravidel volného pohybu služeb a práva hospodářské soutěže.
- 98 S ohledem na strukturu režimu událostí zásadního společenského významu zavedeného v článku 3a směrnice se zadržet nelze domnívat, jak tvrdí Komise, že povinnost členských států splnit povinnosti, které pro ně vyplývají z čl. 3a odst. 3 směrnice, nevychází ani ze schválení uvedených opatření, ani z jejich zveřejnění v Úředním věstníku.
- 99 Jednak totiž přezkumné řízení, které je Komise povinná provést podle čl. 3a odst. 2 směrnice, směřuje k zajištění slučitelnosti těchto opatření s právem Společenství (bod 18 odůvodnění směrnice 97/36).
- 100 Pokud jde o průběh postupu ověřování opatření oznámených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, Komise v tomto ohledu ve svém dopise ze dne 23. prosince 1998 (viz bod 12 výše) uvedla zejména následující:

„V příloze Vám zasíláme předběžný výsledek přezkumu oznámených opatření provedeného službami Komise [...]. Komise dospěla k závěru, že bez dalších

upřesnění ze strany Vašich orgánů k několika důležitým otázkám nemůže formálně zahájit proces ověřování slučitelnosti opatření, pro něž Spojené království Velké Británie a Severního Irska žádá vzájemné uznání ostatními členskými státy, s právem Společenství.“

- 101 Samotné znění tohoto dopisu Komise přitom potvrzuje výklad čl. 3a odst. 2 a 3 směrnice uvedený v bodech 98 a 99 výše, podle něž je vzájemné uznávání oznámených vnitrostátních opatření podmíněno ověřením jejich slučitelnosti s právem Společenství.
- 102 Ověření slučitelnosti oznámených opatření s právem Společenství, jež je Komise povinna provést, by krom toho bylo zbaveno účinku, pokud by schválení uvedených opatření nebylo podmínkou jejich vzájemného uznání ostatními členskými státy. Pokud by se totiž mechanismus vzájemného uznávání mohl týkat vnitrostátních opatření, která Komise považuje za neslučitelná s právem Společenství, nebylo by možné zabránit případné právní nejistotě a narušení trhu, ačkoli tato rizika mají být vyloučena bodem 19 odůvodnění směrnice 97/36. Vzájemné uznávání vnitrostátních opatření neslučitelných s právem Společenství by navíc nemohlo zaručit uvedení do souladu volného pohybu služeb televizního vysílání a nezbytnost zamezit případnému obcházení vnitrostátních opatření určených pro ochranu legitimního obecného zájmu, jak rovněž stanoví bod 19 odůvodnění uvedené směrnice.
- 103 Krom toho skutečnost, že ke zveřejnění vnitrostátních opatření v Úředním věstníku umožňujícímu členským státům, aby se s těmito opatřeními seznámily, aby mohly splnit povinnosti vyplývající z čl. 3a odst. 3, může dojít teprve poté, co Komise na konci svého ověřování konstatuje jejich slučitelnost s právem Společenství, je ostatně potvrzena různými spisovými materiály.

104 Tento výklad podporuje zaprvé postup ověřování opatření oznámených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska. Spojené království Velké Británie a Severního Irska totiž poprvé oznámilo opatření Komisi dne 25. září 1998, a jak bylo řečeno, Komise mu dopisem ze dne 23. prosince 1998 oznámila, že u některých aspektů těchto opatření vyvstávají problémy slučitelnosti s právem Společenství. Dopisem ze dne 5. května 2000 oznámilo Spojené království Velké Británie a Severního Irska změněné znění těchto opatření. Přitom pouze posledně uvedená opatření, jež byla Komisí posouzena jako slučitelná s právem Společenství, byla zveřejněna v Úředním věstníku poté, co Komise informovala Spojené království Velké Británie a Severního Irska napadeným dopisem o tom, že jsou slučitelná s právem Společenství.

105 Ve svém dopise ze dne 22. ledna 2001 ostatně Komise žalobkyni odpověděla, že „z právního hlediska je zveřejnění opatření podle čl. 3a odst. 2 směrnice důsledkem (kladného) ověřovacího procesu uskutečněného Komisí“ (viz bod 21 výše).

106 Zadruhé je stanovisko Komise v tomto ohledu potvrzeno několika písemnostmi přiloženými ke spisu, jejichž autorem je Komise. Komise tak na své internetové stránce věnované článku 3a směrnice přiložené žalobkyní k jejímu vyjádření k námitce nepřípustnosti, uvádí, že „v případě kladného výsledku tohoto hodnocení [jejich slučitelnosti s právem Společenství] budou opatření zveřejněna v Úředním věstníku“. Stanovisko Komise je patrné rovněž z jejího pracovního dokumentu CCTVSF (97) 9/3, předloženého na žádost Soudu, v němž se uvádí, že „tento požadavek právní jistoty činí nezbytným, aby slučitelnost dotčených opatření s právem Společenství byla stanovena na konci rychlého přezkumného řízení a aby v případě kladného výsledku byla uvedená opatření zveřejněna v Úředním věstníku“, nebo že „z výše uvedeného vyplývá, že pouze specifická vnitrostátní opatření, jež spadají do rozsahu působnosti čl. 3a odst. 1, [...] mohou podléhat postupu oznámení Komisi za účelem jejich přezkumu a jejich případného zveřejnění“, a dále že „v případě kladného výsledku přezkumného řízení budou dotčená opatření zveřejněna v [Úředním věstníku]“.

- 107 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise má podle čl. 3a odst. 2 směrnice rozhodovací pravomoc a že napadený dopis má konečné právní účinky, aniž by toto zjištění mohlo být zpochybněno skutečností, že článek 3a směrnice 89/552 neodkazuje výslovně na přijetí „rozhodnutí“ Komisí.
- 108 Argument Komise a Francouzské republiky, že napadený dopis je rozhodnutím o tom, že nebude bezprostředně zahájeno řízení o nesplnění povinnosti proti dotyčným členským státům, je tedy třeba odmítnout. Pokud Komise konstatuje neslučitelnost oznámených opatření s právem Společenství a oznamující členský stát tuto neslučitelnost neodstraní, Komisi v každém případě postačí, že nezveřejní uvedená opatření v Úředním věstníku, aby byla zbavena účinku v rámci mechanismu vzájemného uznávání zavedeného čl. 3a odst. 3 směrnice.
- 109 Argument, že žalobkyně mohla napadnout dotčená opatření u soudů Spojeného království, nelze přijmout, neboť přezkum, který je v projednávaném případě po Soudu požadován, se týká výlučně legality zjištění slučitelnosti uvedených opatření s právem Společenství učiněné Komisí za účelem spuštění mechanismu vzájemného uznávání událostí zásadního společenského významu zavedeného čl. 3a odst. 3 směrnice. Dovolávání se rozsudku House of Lords, R v. ITC, *ex parte* TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 (uvedeného výše) není v tomto kontextu relevantní, neboť dotčená žaloba byla v této věci podána dánským subjektem televizního vysílání, který podléhá právu Spojeného království, proti rozhodnutí příslušných orgánů tohoto členského státu, jímž mu bylo odepráno získání výhradních vysílacích práv na pět kvalifikačních utkání na mistrovství světa FIFA uvedených na seznamu událostí zásadního společenského významu určených Dánským královstvím. Účelem této věci tedy bylo napadnout uplatnění dánských opatření Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku na základě vzájemného uznání, a nikoli, jako v projednávaném případě, rozhodnutí Komise, které konstatuje jejich slučitelnost s právem Společenství.

- 110 Konečně je třeba odmítnout argument žalované, že skutečnost, že není právně vázána, je potvrzena povahou formulace použité v napadeném dopise, nepřijetím rozhodnutí s odůvodněním kolegiem členů Komise a rozhodnutím zveřejnit oznámená opatření, jež jsou pokládána za slučitelná s právem Společenství, v řadě Úředního věstníku C „Informace a oznámení“, a nikoli v řadě L „Právní předpisy“. Postačí totiž připomenout, že podle ustálené judikatury je forma, v níž jsou akty nebo rozhodnutí přijaty, v zásadě nerozhodná, pokud jde o možnost napadnout je žalobou na neplatnost a pro určení, zda jsou napadnutelnými akty ve smyslu článku 230 ES (viz bod 89 výše), je třeba vycházet z jejich podstaty.
- 111 Z výše uvedených úvah ohledně právních a skutkových okolností vyplývá, že napadený dopis má závazné právní účinky, a je tedy rozhodnutím ve smyslu článku 249 ES. Vzhledem k tomu, že napadený dopis je napadnutelným aktem ve smyslu článku 230 ES, je tedy třeba projednávanou námitku nepřípustnosti zamítnout.

b) K aktivní legitimaci žalobkyně

- 112 Podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES může každá fyzická nebo právnická osoba podat žalobu proti rozhodnutím, která, byť vydána ve formě rozhodnutí určeného jiné osobě, se jí bezprostředně a osobně dotýkají.
- 113 Vzhledem k tomu, že Komise v projednávaném případě namítá nepřípustnost žaloby z důvodu nedostatku aktivní legitimace žalobkyně, je namístě určit, zda je žalobkyně napadeným dopisem bezprostředně a osobně dotčena.

K otázce, zda je žalobkyně bezprostředně dotčena

— Argumenty účastníků řízení

- ¹¹⁴ Komise, podporovaná Francouzskou republikou, se odvolává na rozsudek Soudního dvora ze dne 5. května 1998, *Dreyfus v. Komise* (C-386/96 P, Recueil, s. I-2309), jakož i na rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 2000, *DSTV v. Komise* (T-69/99, Recueil, s. II-4039, bod 24).
- ¹¹⁵ Uplatňuje, že v projednávaném případě není právní postavení žalobkyně dotčeno, neboť jak směrnice, tak právní předpisy Spojeného království se týkají pouze práv a povinností subjektů televizního vysílání a subjektů, jež mohou vysílat v přímém přenosu událost uvedenou na seznamu pouze za určitých podmínek. Pro žalobkyni tak z těchto povinností vyplývají pouze nepřímé hospodářské důsledky, které souvisejí s rizikem, že subjekty televizního vysílání odmítnou zaplatit cenu, která se rovná ceně, kterou očekávaly při převodu sublicencí na tato práva na vysílání utkání mistrovství světa FIFA.
- ¹¹⁶ Komise mimoto podotýká, že pouze některá ustanovení zákona o televizním vysílání z roku 1996 ve spojení se zákoníkem ITC o sportovních a ostatních událostech zapsaných na seznamu se bezprostředně dotkly žalobkyně. Francouzská republika v tomto ohledu zdůrazňuje, že účinky pro žalobkyni nevyplývají z napadeného dopisu, ale z platných právních předpisů Spojeného království, k nimž patří seznam událostí zásadního společenského významu. Ačkoli přitom byla její hospodářská situace od vstupu zákona o televizním vysílání z roku 1996 v platnost jasná, neboť seznam událostí již byl vypracován a zahrnoval závěrečnou fázi mistrovství světa FIFA, žalobkyně nikdy nenapadla právní předpisy Spojeného království nebo seznam událostí zásadního společenského významu vypracovaný Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku.

- 117 V tomto ohledu orgány Spojeného království Velké Británie a Severního Irska přijetím sporných opatření plně vykonávaly svou diskreční pravomoc zákonodárce. Článek 3a odst. 1 směrnice totiž členským státům svěřuje možnost přijmout opatření týkající se událostí zásadního společenského významu. Pokud jde o ověření slučitelnosti oznámených opatření s právem Společenství, Komise a Parlament tvrdí, že je srovnatelné s postupem uvedeným v čl. 2a odst. 2 směrnice, ohledně něhož Soud rozhodl, že žalobce nemůže být bezprostředně dotčen aktem přijatým Komisí na tomto základě (výše uvedený rozsudek DSTV v. Komise, body 26 a 27).
- 118 Komise zdůrazňuje, že v projednávaném případě provedla své posouzení slučitelnosti opatření oznámených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska s právem Společenství po jejich přijetí a že pouze tato opatření se bezprostředně dotkla hospodářských zájmů žalobkyně.
- 119 Brání se tvrzení žalobkyně, že zveřejnění opatření oznámených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska v Úředním věstníku mělo za následek uložení povinností ostatním členským státům. Tato okolnost v každém případě neznamená, že žalobkyně je napadeným aktem bezprostředně dotčena. Ostatní členské státy jsou totiž povinny zajistit, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, dodržovaly seznam událostí zásadního společenského významu vypracovaný Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, ale činí tak na základě svých vnitrostátních pravidel. Posouzení slučitelnosti oznámených opatření provedené Komisí tak není „čistě automatické“ a nevyplývá pouze z právní úpravy Společenství.
- 120 Komise krom toho podotýká, že i kdyby předběžné ověřování oznámených opatření vedlo ostatní členské státy k zajištění, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, dodržovaly seznam událostí zásadního společenského významu, nemá toto v projednávaném případě žádný vliv. Nelze si totiž představit, že by

žalobkyně převedla sublicence na svá televizní práva týkající se Spojeného království subjektu televizního vysílání, který není usazen ve Spojeném království, neboť tato práva se udělují na vnitrostátním základě. Na vnitrostátní úrovni pocházejí příjmy subjektů televizního vysílání z reklamy zaměřené na vnitrostátní veřejnost, poplatků z vnitrostátních licencí nebo vnitrostátního předplatného placené televize. Vzhledem k tomu, že zájmem těchto subjektů je vysílání pro vnitrostátní veřejnost, souhlasily by s nákupem vysílacích práv, jejichž majitelem je žalobkyně, za velmi vysokou cenu pouze ty subjekty, které zasáhnou značnou část vnitrostátního obyvatelstva. Jelikož tedy případní sublicenciáři takových práv pro Spojené království jsou subjekty, které spadají do pravomoci orgánů Spojeného království, bezprostředně se žalobkyně dotýkají pouze vnitrostátní opatření.

121 Komise v tomto kontextu uvádí, že trh televizního vysílání ve Spojeném království je jedním z trhů s největší hospodářskou soutěží v Evropě a že 25% subjektů televizního vysílání působících v odvětví má licenci ve Spojeném království.

122 I kdyby v důsledku zveřejnění oznámených opatření v Úředním věstníku vznikla ostatním členským státům povinnost dodržovat povinnost, která pro ně vyplývá z čl. 3a odst. 3 směrnice, není tato okolnost za těchto podmínek v projednávaném případě relevantní.

123 Komise na základě toho dochází k závěru, že ověření a zveřejnění opatření oznámených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska v Úředním věstníku se žalobkyně bezprostředně nedotýká.

124 Žalobkyně zpochybňuje veškerou argumentaci Komise.

- 125 Žalobkyně v podstatě uplatňuje, že její právní postavení je bezprostředně dotčeno, neboť opatření Spojeného království Velké Británie a Severního Irska schválená napadeným dopisem mají vliv na podmínky, za nichž může dále prodávat svá vysílací práva pro závěrečnou fázi mistrovství světa FIFA v přímém přenosu Spojenému království. Odvolává se v tomto ohledu na články 99 a 101 zákona o televizním vysílání z roku 1996.
- 126 Pokud jde o účinky v ostatních členských státech, žalobkyně tvrdí, že jim napadený dopis ukládá zajistit, aby jejich subjekty televizního vysílání dodržovaly dotčená opatření. V tomto ohledu jsou povinnosti uložené subjektům televizního vysílání, které spadají do pravomoci jiných členských států, automatické a vyplývají pouze z právní úpravy Společenství, aniž by se použila další prováděcí pravidla. Tyto státy totiž nejsou povinny zajistit, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, dodržovaly opatření přijatá Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, dokud Komise nepřijme rozhodnutí konstatující slučitelnost oznámených opatření s právem Společenství. Článek 3a odst. 3 směrnice tak byl do vnitrostátního práva proveden většinou členských států a použije se automaticky na všechna oznámená vnitrostátní opatření, která byla schválena a zveřejněna Komisí.
- 127 Žalobkyni je podle ní bráněno v převodu výhradní licence na užívání jejích práv na subjekt televizního vysílání usazený v jiném členském státě a Komise nemůže za těchto podmínek účinně tvrdit, že napadený dopis má právní účinky pouze ve vztahu k subjektům televizního vysílání.
- 128 Žalobkyně rovněž uplatňuje, že v rozporu s tvrzením Komise se výše uvedený rozsudek DSTV v. Komise (bod 27), týkající se čl. 2a odst. 2 směrnice, nepoužije na projednávaný případ, neboť opatření byla Komisí oznámena v souladu s čl. 3a odst. 2 směrnice před jejich vstupem v platnost. Nelze se tedy domnívat, že opatření

oznámená Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska existovala nezávisle na rozhodnutí Komise, neboť jejich existence závisela na výsledku ověření, které byla Komise povinna provést.

- 129 Žalobkyně konečně odporuje argumentu Komise, že nelze souhlasit s tím, že by si subjekt televizního vysílání, který není usazený ve Spojeném království, přál získat práva na vysílání utkání závěrečné fáze mistrovství světa FIFA v přímém přenosu ve Spojeném království.

— Závěry Soudu

- 130 Podle ustálené judikatury musí akt Společenství, aby se dotýkal jednotlivce bezprostředně ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, mít bezprostřední účinky na právní postavení dotyčné osoby a jeho provedení musí mít čistě automatický charakter a vyplývat pouze z právní úpravy Společenství bez použití prováděcích předpisů (viz výše uvedený rozsudek Dreyfus v. Komise, bod 43 a uvedená judikatura).
- 131 V projednávaném případě je za účelem určení, zda je žalobkyně ve světle této judikatury napadeným dopisem bezprostředně dotčena, třeba přezkoumat dvě situace uvedené žalobkyní, a sice situaci, v níž jsou vysílací práva pro utkání závěrečné fáze mistrovství světa FIFA, jejichž je vlastníkem pro roky 2002 a 2006, prodávána za účelem jejich vysílání ve Spojeném království subjektu televizního vysílání, který spadá do pravomoci Spojeného království, a situaci, v níž jsou tato práva prodávána subjektu usazenému v jiném členském státě.

- 132 Pokud jde o první situaci, žalobkyně tvrdí, že oznámená opatření „podrývají samotné základy trhů [jejích] výrobků u zákazníků usazených ve Spojeném království“. Aby totiž žalobkyně jednala v souladu s platnými právními předpisy Spojeného království, nemohla by již udělit výhradní licenci televizní stanici usazené ve Spojeném království.
- 133 Nicméně i kdyby byl dotčený subjekt televizního vysílání usazen ve Spojeném království, je třeba konstatovat, že přímo použitelnými opatřeními jsou samotná opatření přijatá Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, přičemž schválení těchto opatření Komisí za účelem jejich vzájemného uznání nemá vliv na jejich použitelnost v tomto členském státě.
- 134 Je ostatně třeba připomenout, že podle čl. 3a odst. 2 směrnice členské státy neprodleně oznámí Komisi všechna opatření, která přijaly nebo zamýšlejí přijmout. V projednávaném případě přitom opatření přijatá Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska vstoupila v platnost před jejich oznámením Komisi dne 5. května 2000, jak Spojené království potvrdilo na jednání, a mohly tedy již mít v okamžiku jejich oznámení právní účinky v tomto členském státě.
- 135 Komise nemohla za těchto podmínek udělit Spojenému království Velké Británie a Severního Irska předchozí povolení k přijetí těchto opatření. Komise navíc neschválila zpětný účinek těchto opatření pro účely jejich použití ve Spojeném království (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 23. listopadu 1971, Bock v. Komise, 62/70, Recueil, s. 897), ale umožnila tomuto státu uznání uvedených opatření ostatními členskými státy.

136 V tomto ohledu není relevantní argument žalobkyně vycházející ze skutečnosti, že Spojené království Velké Británie a Severního Irska poprvé oznámilo opatření Komisi dopisem ze dne 25. září 1998, neboť Komise se v dopise ze dne 23. prosince 1998 domnívala, že vyvstávají problémy ohledně slučitelnosti s právem Společenství, a nezveřejnila je v Úředním věstníku. Mimo skutečnost, že některá původně oznámená opatření vstoupila v platnost k datu svého oznámení, je rovněž pravda, že všechna opatření prohlášená Komisí za slučitelná s právem Společenství prostřednictvím napadeného dopisu byla ve Spojeném království v každém případě platná v okamžiku tohoto oznámení.

137 V důsledku toho pokud žalobkyně převádí svá vysílací práva pro utkání závěrečné fáze mistrovství světa FIFA na subjekt televizního vysílání usazený ve Spojeném království za účelem vysílání těchto utkání v tomto státě, mají opatření přijatá orgány Spojeného království autonomní právní existenci oproti napadenému dopisu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek DSTV v. Komise, bod 25). Vzhledem k tomu, že se oznámená opatření použijí na subjekty televizního vysílání usazené ve Spojeném království na základě vnitrostátního zákona platného v tomto členském státě, a nikoli na základě rozhodnutí Komise, žalobkyně není napadeným dopisem bezprostředně dotčena ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, a není tedy aktivně legitimována k podání návrhu na jeho zrušení.

138 Pokud jde o druhou situaci, v níž žalobkyně převádí svá vysílací práva pro utkání závěrečné fáze mistrovství světa FIFA na subjekt televizního vysílání usazený v jiném členském státě, než je Spojené království, za účelem vysílání těchto utkání v posledně uvedeném státě, je třeba konstatovat, že tento jiný členský stát bude podle čl. 3a odst. 3 směrnice povinen zajistit, aby se uvedený subjekt nevyhnul opatřením, jež byla schválena Komisí a zveřejněna v Úředním věstníku.

- 139 V tomto ohledu je třeba připomenout, že povinností členských států je vhodnými prostředky v rámci svých vnitrostátních předpisů zajistit, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, vykonávaly výhradní práva, která nabudou po vyhlášení této směrnice, tak aby významná část veřejnosti v jiném členském státě nebyla zbavena možnosti sledovat v souladu s ustanoveními přijatými tímto jiným členským státem podle čl. 3a odst. 1 události, které tento jiný členský stát určil v souladu s čl. 3a odst. 1 a 2.
- 140 Členské státy, jimž je směrnice určena, tedy měly povinnost přijmout ve svém vnitrostátním právním řádu veškerá opatření nezbytná k zajištění plné účinnosti uvedené směrnice v souladu s cílem, jenž sleduje, a v tomto kontextu provést zejména čl. 3a odst. 3.
- 141 Ostatní členské státy jsou v rámci této kontroly prováděné jejich orgány na základě mechanismu vzájemného uznávání povinny zajistit, aby opatření oznámená Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska nebyla obcházena subjekty televizního vysílání, které si přejí vysílat událost určenou tímto členským státem a které spadají do jeho pravomoci.
- 142 Jak přitom již bylo konstatováno (viz bod 94 výše), pouze rozhodnutí Komise konstatující slučitelnost opatření oznámených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska s právem Společenství a stanovící následné zveřejnění těchto opatření v Úředním věstníku umožňuje učinit účinným mechanismus vzájemného uznávání, když z něj plyne povinnost ostatních členských států splnit povinnosti, které pro ně v tomto ohledu vyplývají z čl. 3a odst. 3 směrnice.
- 143 Z toho plyne, že v této situaci napadený dopis potvrzuje *ex nunc* opatření přijatá Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska pouze za účelem jejich vzájemného uznání ostatními členskými státy.

- 144 Pokud jde v tomto kontextu o poukaz Komise na výše uvedený rozsudek DSTV v. Komise, je namístě podotknout, že čl. 2a odst. 2 druhý pododstavec směrnice, dotčený ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, upravuje následnou kontrolu slučitelnosti opatření přijatých členským státem s právem Společenství za účelem zákazu vysílání pořadů pocházejících z jiných členských států na jeho území, a nikoli kontrolu slučitelnosti s právem Společenství umožňující vzájemné uznání vnitrostátních opatření.
- 145 Krom toho na rozdíl od dotčeného specifického ustanovení ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek *Artogodan a další v. Komise*, jehož se dovolává Parlament, svěřuje čl. 3a odst. 2 směrnice Komisi rozhodovací pravomoc zaručující užitečný účinek mechanismu vzájemného uznávání a nesměruje pouze k zavedení postupu konzultativní povahy.
- 146 Vzhledem k tomu, že vzájemné uznání opatření přijatých Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska je podmíněno jejich schválením Komisí a jejich následným zveřejněním v Úředním věstníku, je mimoto namístě konstatovat, že napadený dopis neponechává vnitrostátním orgánům od svého zveřejnění žádný prostor pro uvážení při plnění jejich povinností. Ačkoli totiž podmínky kontroly, již jsou vnitrostátní orgány povinny provést v rámci mechanismu vzájemného uznávání, jsou určeny každým členským státem v rámci jeho právních předpisů provádějících čl. 3a odst. 3 směrnice, nemění to nic na tom, že tyto orgány musí zajistit, aby subjekty televizního vysílání dodržovaly podmínky vysílání takových dotčených událostí, jako jsou události definované členským státem v jeho opatřeních, jež Komise schválila a zveřejnila v Úředním věstníku.
- 147 Pokud jde konečně o argument Komise, že pouze subjekty televizního vysílání usazené ve Spojeném království mají zájem na koupi vysílacích práv pro závěrečnou fázi mistrovství světa FIFA od žalobkyně za účelem jejího vysílání ve Spojeném království, je namístě podotknout, že taková domněnka zbavuje čl. 3a odst. 3 směrnice veškerého užitečného účinku. Je totiž třeba připomenout, že podle bodů 18

a 19 odůvodnění směrnice 97/36 je cílem tohoto článku zajištění širokého přístupu veřejnosti k televiznímu přenosu událostí zásadního společenského významu členskými státy a na základě zásady vzájemného uznávání a požadavek, aby členské státy zajistily, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, dodržovaly seznamy vypracované každým členským státem, aby podstatná část veřejnosti nebyla zbavena možnosti sledovat události určené tímto členským státem.

148 Skutkový kontext věci, ve které byl vydán rozsudek House of Lords, R v. ITC, *ex parte* TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 (uvedený výše), třebaže se týkal událostí určených Dánským královstvím, ostatně potvrzuje existenci situací provádění mechanismu vzájemného uznávání zavedeného čl. 3a odst. 3 směrnice. Komise mimoto ve své 3. zprávě Radě, Evropskému parlamentu a Hospodářskému a sociálnímu výboru z roku 2001 týkající se použití směrnice (KOM/2001/009 konečné) uvádí, že subjekty televizního vysílání, které spadají do pravomoci Spojeného království, vysílaly třikrát události zapsané na seznamu Dánského království, takže významná část dánského obyvatelstva byla zbavena možnosti uvedené události sledovat.

149 Za těchto okolností se přes nepodložená tvrzení Komise ohledně zvláštnosti trhu televizního vysílání ve Spojeném království (viz bod 121 výše) nelze domnívat, že vysílací práva pro závěrečnou fázi mistrovství světa FIFA v tomto členském státě budou nutně nabyta subjekty televizního vysílání usazenými v témže státě.

150 Z toho plyne, že žalobkyně je napadeným dopisem bezprostředně dotčena v rozsahu, v němž tento dopis umožňuje provedení mechanismu vzájemného uznávání opatření oznámených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku ostatními členskými státy, a že námitka nepřípustnosti vznesená Komisí musí být zamítnuta.

K otázce, zda je žalobkyně osobně dotčena

— Argumenty účastníků řízení

- 151 Komise zpochybňuje argument žalobkyně, podle něž je žalobkyně osobně dotčena, neboť je součástí „uzavřeného kruhu“ podniků, které i před vstupem článku 3a směrnice v platnost byly držiteli výhradních vysílacích práv pro události zásadního společenského významu určené Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku.
- 152 Podle Komise není toto kritérium držení výhradních práv relevantní, neboť je nutné zohlednit všechny ostatní organizace a podniky, které jsou držiteli vysílacích práv pro události uvedené na seznamu Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku. Tito ostatní držitelé televizních práv přitom možná byli uvedeným seznamem dotčeni podstatně více než žalobkyně.
- 153 Krom toho na rozdíl od držitelů televizních práv pro události zásadního společenského významu uvedené v seznamu Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku jsou podniky nebo organizace, které mohly uzavřít licenční smlouvy s těmito držiteli, možná početnější a Komise nemá možnost je identifikovat. Nelze tedy souhlasit s tím, že by žalobkyně byla součástí uzavřeného kruhu podniků.
- 154 Navíc ani žalobkyně, ani držitelé vysílacích práv pro události zásadního společenského významu určené Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku nemohou být opatřením Komise osobně dotčeni pouze z toho důvodu, že má dopad na jejich hospodářskou činnost (viz v tomto smyslu usnesení Soudu ze dne 15. prosince 2000, *Galileo a Galileo International v. Rada*, T-113/99, Recueil,

s. II-4141). Dopad na hospodářskou činnost žalobkyně měla oznámená opatření a nepřímý jejich přijetí Komisí. Nelze však hovořit o jakémkoli dopadu na její právní postavení.

155 Žalobkyně se rovněž dovolává toho, že osobně dotčeným je podnik, který opakovaně psal Komisi, aby jí sdělil své obavy ohledně provedení čl. 3a odst. 1 směrnice Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska. Podle Komise však lze v tomto kontextu zohlednit pouze dopis žalobkyně ze dne 14. července 2000, neboť ostatní dopisy byly psány po přijetí jejího stanoviska ke slučitelnosti oznámených opatření s právem Společenství. V každém případě nemůže být žádný z těchto dopisů kvalifikován jako stížnost, neboť jejich předmětem není požadavek, aby Komise přijala opatření vůči dotčenému členskému státu, ale pouze její ovlivnění při jejím přezkumu slučitelnosti oznámených opatření s právem Společenství. Zaslání takových dopisů Komisi tedy nemůže podnik individualizovat.

156 Francouzská republika se odvolává zejména na rozsudky Soudního dvora ze dne 15. července 1963, *Plaumann v. Komise* (25/62, Recueil, s. 197), a ze dne 25. července 2002, *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada* (C-50/00 P, Recueil, s. I-6677), a připomíná, že obecná působnost, a tedy normativní povaha aktu nejsou zpochybněny možností určit s větší či menší přesností počet nebo dokonce totožnost právních subjektů, na které se v určitý okamžik uplatňuje, pokud není sporné, že se uplatňuje na základě objektivní právní nebo faktické situace, definované aktem ve vztahu k účelu posledně uvedeného (usnesení Soudu ze dne 29. června 1995, *Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto a další v. Komise*, T-183/94, Recueil, s. II-1941, bod 48). Ačkoli je přitom žalobkyně držitelkou vysílacích práv pro závěrečnou fázi mistrovství světa FIFA pro roky 2002 a 2006, nepostačuje tato okolnost k její individualizaci ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES ve vztahu ke všem ostatním hospodářským subjektům, jež by mohly nabýt nebo držet vysílací práva pro události uvedené na tomto seznamu.

157 Žalobkyně v podstatě namítá, že je osobně dotčena, neboť je jednak součástí „uzavřeného kruhu“ podniků, které nabyly vysílací práva pro události uvedené na seznamu Spojeného království Velké Británie a Severního Irska před návrhem přijetí článku 3a směrnice a před vstupem v platnost opatření oznámených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska Komisi. Uvnitř tohoto kruhu je dotčena specificky a odlišným způsobem než ostatní držitelé vysílacích práv. Krom toho je osobně dotčena z důvodu její účasti na postupu ověřování slučitelnosti oznámených opatření s právem Společenství prováděném Komisí. V tomto kontextu se dovolávala zejména toho, že Spojené království Velké Británie a Severního Irska porušilo svou povinnost vypracovat seznam událostí zásadního společenského významu jasným a průhledným způsobem, jak mu ukládá čl. 3a odst. 1 směrnice.

— Závěry Soudu

158 Pokud jde zaprvé o její zvláštní vlastnosti, žalobkyně uplatňuje, že nabyla vysílací práva pro události uvedené na seznamu vypracovaném Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska před jeho vstupem v platnost a dokonce před návrhem přijetí článku 3a směrnice.

159 Podle ustálené judikatury subjekty jiné než adresáti rozhodnutí mohou tvrdit, že jsou osobně dotčeny, pouze tehdy, pokud jsou tímto rozhodnutím zasaženy z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát tohoto rozhodnutí (výše uvedený rozsudek Plaumann v. Komise, Recueil, bod 223, a rozsudek ze dne 18. května 1994, Codorníu v. Rada, C-309/89, Recueil, s. I-1853, bod 20; rozsudek Soudu ze dne 27. dubna 1995, ASPEC a další v. Komise, T-435/93, Recueil, s. II-1281, bod 62).

- 160 V projednávaném případě je však třeba podotknout, že žalobkyně drží pro roky 2002 a 2006 výhradní vysílací práva pro závěrečnou fázi mistrovství světa FIFA, které je jednou z událostí uvedených v seznamu událostí zásadního společenského významu přijatém Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku a schváleném Komisí v napadeném dopise.
- 161 Subjekty televizního vysílání, které spadají do pravomoci jiných členských států než Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku, tak tedy musejí uzavřít smlouvu s žalobkyní jako makléřkou s vysílacími právy pro tuto událost, aby mohly získat licenci na její televizní vysílání.
- 162 Je pravda, že opatření přijatá Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku podle čl. 3a odst. 1 směrnice a schválená napadeným dopisem v souladu s odstavcem 2 tohoto článku stanoví pro subjekty televizního vysílání meze výhradního vysílání událostí zásadního společenského významu uvedených na seznamu, s výjimkou těch práv, která již byla nabyta před vstupem dotyčných opatření v platnost. Tyto meze však souvisejí s podmínkami, za nichž tyto subjekty televizního vysílání, uvedené obecným a abstraktním způsobem, nabývají tato výhradní vysílací práva od jejich držitelů.
- 163 Články 98 a 101 oddílu IV zákona o televizním vysílání z roku 1996, ve znění nařízení o televizním vysílání z roku 2000, totiž stanovují:

„98 – 1) Pro účely tohoto oddílu jsou služby televizních pořadů a služby satelitního

vysílání spadající do [Evropského hospodářského prostoru (EHP)] rozděleny do dvou kategorií takto:

- a) služby televizních pořadů a služby satelitního vysílání spadající do EHP, které až do odvolání splňují požadované podmínky, a
  - b) všechny ostatní služby televizních pořadů a služby satelitního vysílání spadající do EHP.
- 2) V rámci tohoto článku jsou „požadovanými podmínkami“, jež musejí být danou službou splněny, následující podmínky:
- a) příjem služby je bezplatný a
  - b) služba musí být přijímána alespoň 95% obyvatelstva Spojeného království.“

„101 – 1) Každý poskytovatel televizních pořadů zajišťující službu spadající do jedné z obou kategorií definovaných v čl. 98 odst. 1 („první služba“), která má být přijímána na celém území Spojeného království nebo jeho části, nemůže v rámci uvedené služby vysílat v přímém přenosu celou událost zapsanou na seznamu nebo její část bez předchozího souhlasu Komise (ITC), ledaže:

- a) jiný poskytovatel televizních pořadů zajišťující službu spadající do jiné kategorie definované v tomto odstavci („druhá služba“) získal právo zahrnout

do ni vysílání v přímém přenosu celé události nebo uvedené části události
a

- b) region, v němž je druhá služba šířena, zahrnuje celý nebo téměř celý region, v němž je první služba přijímána.

[...]

101 – 4) Článek 101 odst. 1 se nepoužije, pokud poskytovatel televizních pořadů zajišťující první službu vykonává svá práva nabytá před vstupem tohoto článku v platnost.“

¹⁶⁴ Pokud jde v tomto kontextu o souhlas, který je třeba získat od ITC, který je zmíněn v článku 101 zákona o televizním vysílání z roku 1996, v pozměněném znění, převzatém výše, ze všech opatření schválených Komisí a zejména ze zákoníku ITC o sportovních a ostatních událostech zapsaných na seznamu vyplývá, že souhlas ITC je v podstatě podmíněn tím, že prodej vysílacích práv proběhl na základě veřejné výzvy a že subjekty televizního vysílání měly reálnou možnost nabýt tato práva za přiměřených a spravedlivých podmínek. V tomto ohledu může ITC zejména zkoumat, zda nabídka prodeje byla oznámena veřejně a současně v obou kategoriích subjektů televizního vysílání definovaných v článku 98 zákona o televizním vysílání z roku 1996, zda požadovaná cena je spravedlivá, přiměřená a nezpůsobí diskriminaci mezi oběma kategoriemi televizních subjektů a zda televizním subjektům je poskytnuta přiměřená lhůta, která jim dává reálnou možnost nabýt tato práva.

¹⁶⁵ Ačkoli tedy žalobkyně jako makléřka s vysílacími právy pro závěrečnou fázi mistrovství světa FIFA pro roky 2002 a 2006 není v těchto ustanoveních výslovně uvedena, nemění to nic na tom, že tato ustanovení omezují její možnost volně nakládat s jejími právy, když podmiňují jejich výhradní převod na subjekt televizního

vysílání usazený v jiném členském státě, než je Spojené království Velké Británie a Severního Irsku, který chce tuto událost vysílat v posledně uvedeném státě.

166 Krom toho, ačkoli právní platnost smluv, které žalobkyně uzavřela s FIFA, není napadeným dopisem dotčena, neboť výkonu těchto smluv nemůže být uvedeným dopisem nijak bráněno ve smyslu rozsudků Soudního dvora ze dne 17. ledna 1985, Piraiki-Patraiki a další v. Komise (11/82, Recueil, s. 207), a ze dne 26. června 1990, Sofrimport v. Komise (C-152/88, Recueil, s. I-2477), žalobkyně přesto nabyla dotčená výhradní práva před vstupem článku 3a směrnice v platnost, a tedy *a fortiori* před přijetím napadeného dopisu.

167 Za těchto okolností je namístě se domnívat, že žalobkyně je napadeným dopisem dotčena z důvodů své zvláštní vlastnosti, a sice své vlastnosti držitelky výhradních práv na vysílání jedné z událostí určených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku.

168 Z toho plyne, že žalobkyně jako držitelka vysílacích práv pro události uvedené na seznamu opatření oznámených Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku, která tato práva nabyla před přijetím opatření použitelných ve Spojeném království, a tedy *a fortiori* před jejich schválením Komisí, musí být považována pro účely přezkumu přípustnosti projednávané žaloby za osobně dotčenou napadeným dopisem.

169 Je tedy namístě zamítnout námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí.

2. *K přípustnosti druhého bodu návrhových žádání žalobkyně*

- 170 Žalobkyně se v rámci svých návrhových žádání domáhá, aby Soud prohlásil, že článek 3a směrnice je nepoužitelný a nemůže sloužit jako právní základ pro přijetí napadeného dopisu.
- 171 V tomto ohledu postačí konstatovat, že v řízení před soudy Společenství neexistuje žádný právní prostředek, který by umožnil soudu zaujmout stanovisko prostřednictvím obecného nebo zásadního prohlášení (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 14. února 2001, *Sodima v. Komise*, T-62/99, Recueil, s. II-655, bod 28, a usnesení Soudu ze dne 7. června 2004, *Segi a další v. Rada*, T-338/02, Sb. rozh. s. II-1647, bod 48; viz rovněž obdobně rozsudek Soudu ze dne 28. října 2004, *Meister v. OHIM*, T-76/03, VS-IA-325, s. II-1477, bod 38).
- 172 Tento bod návrhových žádání je tedy nepřípustný.

D — *K věci samé*

- 173 Žalobkyně se na podporu své žaloby domáhá čtyř žalobních důvodů, vycházejících zaprvé z porušení obecných právních zásad Společenství, zadruhé z porušení čl. 3a odst. 2 směrnice, zatřetí z nepoužitelnosti čl. 3a odst. 3 uvedené směrnice a začtvrté z porušení podstatných formálních náležitostí.
- 174 Nejprve je namístě zkoumat čtvrtý žalobní důvod, vycházející z porušení podstatných formálních náležitostí.

- 175 V rámci tohoto žalobního důvodu uvádí žalobkyně zejména argument nedostatku příslušnosti autora napadeného dopisu, a sice generálního ředitele GŘ pro vzdělání a kulturu. V tomto ohledu tvrdí, že napadený dopis nebyl přijat v souladu s pravidly Komise o rozhodování v kolegiu, zmocnění a provádění rozhodnutí.
- 176 Komise se za účelem vyvrácení tohoto argumentu ve svých písemnostech a v odpovědi na otázku Soudu omezila na uplatnění, že napadený dopis není rozhodnutím ve smyslu článku 249 ES, a že tedy nebyla povinna respektovat příslušná procesní pravidla.
- 177 Komise tak v odpovědi na písemnou otázku Soudu a na jednání připustila, že kolegium členů Komise nebylo konzultováno a že generální ředitel, který napadený dopis podepsal, neobdržel od tohoto kolegia žádné zvláštní zmocnění.
- 178 Za těchto okolností je napadený dopis, který, jak bylo konstatováno v rámci přezkumu přípustnosti, představuje rozhodnutí ve smyslu článku 249 ES, stížen nedostatkem příslušnosti, a musí být z tohoto důvodu zrušen, aniž by bylo třeba zkoumat další argument na podporu tohoto žalobního důvodu a ostatní tři žalobní důvody na podporu žaloby.
- 179 V tomto kontextu se Soud domnívá, že není namístě vyhovět návrhu formulovanému žalobkyní v jejím dopise ze dne 22. srpna 2005 (viz bod 44 výše), neboť tento návrh není pro rozhodnutí sporu relevantní [viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 25. června 2002, *British American Tobacco (Investments) v. Komise*, T-311/00, Recueil, s. II-2781, bod 50].

K nákladům řízení

- 180 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce uvedeného řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.
- 181 Francouzská republika, Spojené království Velké Británie a Severního Irska, Parlament a Rada ponесou vlastní náklady řízení. Francouzská republika, Spojené království Velké Británie a Severního Irska a Parlament ponесou rovněž náklady řízení žalobkyně spojené se svým vedlejším účastenstvím v souladu s návrhovými žádáními žalobkyně.
- 182 Vzhledem k tomu, že Komise neměla ve věci úspěch, je namístě jí v souladu s návrhovými žádáními žalobkyně uložit náhradu nákladů řízení, s výjimkou nákladů řízení žalobkyně vynaložených z důvodu vedlejšího účastenství Francouzské republiky, Spojeného království Velké Británie a Severního Irska a Parlamentu.

Z těchto důvodů

SOUD (čtvrtý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Rozhodnutí Komise obsažené v jejím dopise Spojenému království Velké Británie a Severního Irska ze dne 28. července 2000 se zrušuje.**

- 2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

- 3) **Francouzská republika, Spojené království Velké Británie a Severního Irsku a Parlament ponесou náklady řízení žalobkyně spojené se svým vedlejším účastenstvím.**

- 4) **Komise ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení žalobkyně, s výjimkou nákladů uvedených výše v bodě 3.**

- 5) **Vedlejší účastníci ponесou vlastní náklady řízení.**

Legal

Lindh

Mengozi

Wisniewska-Białecka

Vadapalas

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. prosince 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

H. Legal

Obsah

Právní rámec	II - 5903
Skutkový základ sporu	II - 5907
Řízení	II - 5912
Návrhová žádání účastníků řízení	II - 5917
Právní otázky	II - 5919
A – K návrhu na organizační procesní opatření	II - 5919
B – K návrhu na vyjmutí dokumentu	II - 5919
C – K přípustnosti	II - 5920
1. K přípustnosti prvního bodu návrhových žádání žalobkyně	II - 5920
a) K právní povaze napadeného aktu	II - 5922
Argumenty účastníků řízení	II - 5922
Závěry Soudu	II - 5928
b) K aktivní legitimaci žalobkyně	II - 5936
K otázce, zda je žalobkyně bezprostředně dotčena	II - 5937
– Argumenty účastníků řízení	II - 5937
– Závěry Soudu	II - 5941
K otázce, zda je žalobkyně osobně dotčena	II - 5947
– Argumenty účastníků řízení	II - 5947
– Závěry Soudu	II - 5949
2. K přípustnosti druhého bodu návrhových žádání žalobkyně	II - 5954
D – K věci samé	II - 5954
K nákladům řízení	II - 5956